

El cas LEAR

Durant l'any 2001 la multinacional Lear Corporation va anunciar el tancament progressiu de la seva planta de components per a l'automòbil a Cervera. Lear Corporation és un grup nord-americà especialitzat en sistemes elèctrics i electrònics per a l'automoció. La planta de Valls disposa del centre tecnològic europeu d'enginyeria aplicada i és la seu de la divisió elèctrica i electrònica del grup a Europa.

Aquesta planta feia cablejat per a l'automòbil, una activitat amb un component molt alt en mà d'obra, factor clau a l'hora de prendre la decisió del tancament. El cost de la logística en la cadena de valor dels sistemes elèctrics no és un component important si es compara amb el cost laboral, de manera que compensa localitzar la producció en els països amb salaris més baixos. L'empresa es va començar a desmantellar el mes de juny de l'any 2002.

La desaparició d'aquesta fàbrica ha suposat l'eliminació de 1.280 llocs de treball, la majoria dones. La multinacional va anunciar el trasllat de l'empresa a Polònia, on els costos laborals són més baixos. L'empresa va justificar el canvi d'emplaçament per la <<pressió>> dels preus del sector, la desacceleració de la demanda i l'excés de capacitat productiva, adduint que els últims exercicis havia patit fortes pèrdues en l'àmbit mundial. Lear Corporation té diverses plantes a Espanya, entre les quals, com hem vist al capítol segon, n'hi ha dues més a Catalunya, Roquetes i Valls, que de moment tenen assegurada la continuïtat.

L'estratègia de Lear ha posat de manifest alguns aspectes de la globalització que serà convenient tenir en compte per al futur. Els treballadors de Lear estan englobats en el sector del metall amb els salaris més baixos (640 enfront a la mitjana de 700 i treballen 1.793 hores enfront de les 1.770 de mitjana), però Polònia i molts altres països de l'Europa de l'est que pròximament entraran a la Unió tenen salaris molt més baixos que qualsevol regió espanyola. L'empresa havia rebut grans facilitats per a instal·lar-se a Cervera: l'Ajuntament havia cedit terrenys, que s'havien urbanitzat i havia tingut diverses facilitats fiscals.

El cas Lear ens posa de manifest els riscos d'una part de la indústria catalana, sense tecnologia pròpia, centrada en la producció basada en salaris baixos i amb centres de decisió situats fora del nostre país.

Miquel Barceló (2003): Catalunya, un país industrial. Pòrtic